

והלא זריקה מתרת - But does not the sprinkling make it permissible

Overview

ש"ש maintains that if someone stole קדשים, for which the owner is responsible, and he slaughtered them, he is liable for 'וה' תשלומי ד' וה' שחיטה. The גמרא asked but it is a שחיטה (עזרה outside the נשחט presuming that it was ראויה שחיטה) and ש"ש maintains that a שחיטה, so why should he be חייב ד' וה'. The גמרא gave three answers, two of them answered (according to ר' יוחנן) that he was שוחט the animal in the עזרה, however either the blood spilled (ר' יצחק בר אבין), or he was שוחט (רבינן) שלא לשם בעלים. The third answer (ריש לקיש) is that he was שוחט (ר"י); 'is then the שחיטה asked (on ר' אלעזר); 'is then the שחיטה (to be eaten)', so at the time of זריקה which is מתיר, when in fact it is the זריקה which is מתיר, so at the time of שחיטה it was a שחיטה שאינה ראויה. Our תוספות qualifies the question of ר"א and disagrees with פרש"י, here and elsewhere.

למאן דמוקי לה כשנשפך הדם פריך¹ -

The question (of ר"א) is on the one (ר' יצחק בר אבין) who established the case where the blood spilled -

דאי למאן דאמר שלא לשם בעליהן כיון דנשחט ונזרק בהכשר -

For according to the one (רבינן) who said that it was slaughtered, since it was נשחט and the blood was sprinkled properly -

שחיטה ראויה היא בלא טעם כל העומד לזרוק כזרוק דמי² -

It is a שחיטה ראויה without the reason of, 'whatever is awaiting to be sprinkled, is considered as if it was sprinkled' -

In summation; תוספות maintains that the שחיטה of a קרבן (even if it was נשחט שלא לשם בעלים) is considered a שחיטה ראויה if there was זריקת הדם בהכשר, even though that at the time of the שחיטה (before the זריקה), the animal was still אסור.

תוספות responds to an anticipated difficulty:

ואף על גב דבפרק אותו ואת בנו (חולין דף פ, ב ושם) בעי למימר -

And even though that in the פרק אותו ואת בנו, the גמרא wanted to say -

דכל שחיטת קדשים שחיטה שאין ראויה היא -

¹ Since the blood spilled there was no זריקה מתרת and it is a שחיטה שאינה ראויה, since this קרבן is אסור.

² This reason of 'כל העומד וכו' is necessary only according to the one who maintains that נשפך הדם, so there never was an actual זריקה, nevertheless we say 'כל העומד וכו' and it is a שחיטה ראויה. However, if it was נשחט (even נשחט שלא לשם בעלים) and the דם was נזרק it is a שחיטה ראויה, even if we would not maintain 'כל העומד וכו'.

That every שחיטה שאינה ראויה is a שחיטת קדשים, since at this point it is still אסור until the זריקה, nevertheless -

לא קיימא מסקנא הכי אלא במסקנא³ משמע היכא דנזרק הדם לבסוף שחיטה ראויה היא⁴ -

At the conclusion we do not maintain this, rather at the conclusion it seems that if at the end the blood was sprinkled properly, it is a שחיטה ראויה -

אף על פי שלא היה עומד לזרוק⁵ כגון באותו ואת בנו⁶ דהוי מחוסר זמן⁷ -

Even though it was a situation where it was not awaiting to be sprinkled, for instance in a case of ‘him and his son’, where it was lacking the proper time –

עומד לזרוק the דם is not by אותו ואת בנו explains why תוספות

דלא אמרינן לרבי שמעון כזרוק דמי אלא במקום שמצוה לזרוק -

For we do not say, according to ר"ש that כל העומד לזרוק כזרוק דמי unless where there is a מצוה to sprinkle the blood (but not by אותו ואת בנו, where there certainly is no מצוה) -

כדאמר בפרק המנחות והנסכים⁸ (מנחות דף קא,א ושם) -

As the פרק המנחות והנסכים answered in גמרא

בשלמא פרה עומדת לפדותה פירוש דאס מצא נאה ממנה מצוה לפדותה -

Granted that the פרה אדומה is awaiting to be redeemed, meaning that if one found a nicer פרה אדומה, it is a מצוה to redeem the original פרה and offer the nicer one -

אלא הני מנחות אין מצוה לפדותן⁹ -

However, these מנחות שנתפגלו, there is no מצוה to redeem them -

ובכריתות בפרק אשם תלוי (דף כד, ב) אמר בהדיא אימור דאמר רבי שמעון במידי דעומד לזרוק -

And in מסכת כריתות in פרק אשם תלוי the גמרא states explicitly, ‘you can say, when ר"ש maintains that it is כזרוק דמי, only by something which is עומד לזרוק, but not otherwise, where there is no obligation or intent to be זורק (like by אותו ואת בנו –

³ תוספות (footnote # 10); חולין פא, א.

⁴ This means that it is a שחיטה ראויה, if the דם was ultimately נזרק, even without resorting to the rule of 'כל העומד וכו'.

תוספות needs to prove that if נורק הדם it is a שחיטה ראויה without resorting to the rule of כל העומד וכו'. Therefore, תוספות cites a case where there is no כל העומד וכו'.

⁶ There is a prohibition to be שוחט the mother (!אותרו) and its child (וּרְאֵת בְּנוֹ), on the same day, whether it is קדשים or חולין.

⁷ If one was first שוחט the mother and then he was שוחט the child for a קרבן on the same day, the second קרבן is invalid, since it is מחוסר זמן, its time had not come yet (we needed to wait until the next day). In this case the דם is not עומד לזרוק, since the קרבן is invalid; nevertheless, if the דם was נזרק, the שחיטה is ראויה (and presumably it is באכילה).

8 ר"ש maintains that there is no **טומאת אוכלין** if the food is **בהנאה**. However, by a **פרה אדומה** since it can be redeemed (see shortly) we say **דמי** and it is **מקבל טומאת אוכלין** (after it was **נשחט**). The **גמרא** asked why do we not say the same regarding **מנחות** that became **פיגול** that they too should be **טומאת אוכלין** since they also could have been redeemed (before they were put into a **שרת**). The **גמרא's** answer follows.

⁹ Therefore, we do not say כל העומד, and certainly by אותו ואת בנו where initially it was forbidden to offer it, we do not say כל העומד, and nevertheless if it was נזרק it is a שחיטה ראויה.

שחיטה ראויה it is a נזרק הדם explains now from where we know that if תוספות

והכי איתא הגירסא בספרים¹⁰ אלא אמר רבא הכי קאמר רב המנונא -

And this is how the texts read, 'rather, said רבא, this is what המנונא stated -

אין מלקות אותו ואת בנו¹¹ נוהג בקדשים¹² דכיון דכל כמה דלא נזרק דם לא משתרי בשר¹³ -

The מלקות for transgressing the לאו of אותו ואת בנו, is not applicable by קדשים [what is the reason], for since that as long as the דם has not been sprinkled, the meat is not permissible, therefore -

בעידנא דקא שחיט הויה התראת ספק¹⁴ ולא שמיה התראה ולא לקי -

At the time when he slaughters the second animal, it is a doubtful warning, and a doubtful warning, is not considered a warning, so therefore, there is no מלקות -

משמע למאן דאמר שמה התראה לקי אם כן שחיטה ראויה היא היכא דנזרק לבסוף -

This indicates that according to the one who maintains that שמה התראת ספק, that he will receive מלקות (if the דם will eventually be נזרק), so therefore it is a שחיטה ראויה when the דם was eventually sprinkled.

חולין (פא,א) there in גירסא and פרש"י cites תוספות

ובקונטרס פירש התם¹⁵ דגרס אין מלקות אותו ואת בנו בקדשים ולא יותר -

And אותו ואת בנו מלקות for רש"י explained there that the text reads, 'there is no מלקות for רש"י by קדשים', but no more, there is no mention of התראת ספק; the reason there is no מלקות for by אותו ואת בנו -

ולא משום דהוה התראת ספק אלא משום דמחוסר זמן הוא דשחיטה שאינה ראויה היא -

Is not because it is a ספק (as תוספות explained it), but rather because the second animal was a מחוסר זמן, so it is a שחיטה שאינה ראויה -

פרש"י asks on תוספות

וקשה לרבינו יצחק אי חשיב מחוסר זמן ואסור לשוחטו משום אותו ואת בנו -

And the ר"י has a difficulty with פרש"י; if it is considered 'lacking time' and it is forbidden to slaughter it because of אותו ואת בנו -

¹⁰ See footnote # 3. חולין פא,א.

¹¹ The prohibition is if they were נשחט. ושו"ר או שה אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד (ויקרא [אמור] כב,כח) The תורה writes (in

¹² (בקדשים דכיון דכיון טעמא דכיון, instead of) בקדשים מאי טעמא דכיון, amends this to read, הגהות הב"ח.

¹³ Therefore, at that point it is not yet a שחיטה ראויה until they are נזרק the דם.

¹⁴ At the time of the שחיטה, when we warn him not to be שוחט the second animal, we are not certain whether the דם will be נזרק, which would make it a שחיטה ראויה, and he will transgress the לאו and receive מלקות, or whether the דם will not be נזרק, so it is not a שחיטה ראויה, and therefore he will not be עובר the לאו of לא תשחטו (since it is not a שחיטה ראויה so לאו (שמה שחיטה). This is called a התראת ספק, that we do not know at the time of the warning (not to be שוחט), whether he will certainly be עובר the לאו if he does not heed the warning and is שוחט. It is possible that he will be שוחט, and nevertheless not be עובר the לאו if the דם is נזרק, since it will be a שחיטה שאינה ראויה ולא שמה שחיטה. See 'Thinking it over'.

¹⁵ חולין פא,א ד"ה התראת

אם כן הוא לוקה משום לא תשחטו כיון דאמר רחמנא אותו ואת בנו נוהג בקדשים¹⁶ -

If indeed it is so, he should be לוקה for transgressing the לאו of ואת בנו לא, since the תורה teaches that ואת בנו is applicable by קדשים - תשחטו

וְאִי אִפְשָׁר אֵלָא בִּשְׁחִיטָה שְׂאִין רְאוּיָה בַּעַל כְּרוֹךְ גְּזִירַת הַכְּתוּב¹⁷ כִּךְ הִיא –

For it is impossible to transgress this **לא**, **unless** it is done with a **שהיטה שאין ראויה**, **perforce** you must say **that the גזירת הכתוב** is so –

שהיא כשחיטה הראויה להתחייב עליה מידי דהוה אשחוטאי חוץ¹⁸ -

That the ראויה שאינה שחיטה is like a שחיטה ראויה, to be liable for אותו ואת בנו, similar to שחוטני חוץ -

וּאָפּ עַל גַּב דְּלִמִּידֵי אַחֲרִינָא חֲשִׁיב שְׁחִיטָה שְׂאִינָה רֵאווִיהָ¹⁹ -

That even though regarding other issues, שחוטני חוץ is considered a שחיטה שאינה ראויה, nevertheless -

לענין שחוטי חוץ מיהא מחייב כיון שאין האיסור מחמת דבר אחר²⁰ הכי נמי באותו ואת בנו²¹ -

Regarding שחוט חוץ he is liable, since the prohibition is not on account of anything else; the same applies to אורח ואת בנו –

In summation; the proof that if נזרק הדם בהכשר the שחיטה of a קרבן is a שחיטה ראויה is from the fact that the reason there is no מלקות for בנן ואתו by קרבנות is because it is a התראת ספק, however if we maintain שמה התראה there will be מלקות when the דם is נזרק, since that makes it a שחיטה ראויה to be liable for בנן ואתו. We cannot say like רש"י that there is no מלקות by בקדשים because it is a מחוסר זמן, for since there is a לאו for בנן ואתו by קדשים, this shows that regarding שחוטני חוץ as by גזירה"כ the same שמה שחיטה; nevertheless שחיטה שאינה ראויה, איתו ואתו בנן, even a שחיטה שאינה ראויה, therefore the concept of שחיטה שאינה ראויה is not applicable to איתו ואתו בנן (and to שחוטני חוץ).²²

תוספות asks:

וְאִם תֹּאמַר וְאִמָּאֵי צְרִיד בְּפֶרֶק בִּתְרָא דְזִבְחִים (דף קיג,ב) לְמַעוּטֵי רוּבַע וְנִרְבַּע ²³ -

¹⁶ See "ת"ר מנין לאותו ואת בנו שנוהג במקדשין, תלמוד לומר, "שור או כשב או עז כי יולד", וכתב בתריה, בריתא states, חולין עה,א. The קרבנות פסוק שור או כשב וגו' is discussing שור או כשב וגו' and "ושור או כשב או עז לא תשחטו ביום אחד". לימד על אותו ואת בנו שנוהג במקדשין

¹⁷ The *שחיטה ראויה* is that although it is written *ואת בנו לא תשחטו* וגו', which would indicate a *שחיטה ראויה*, and when one is *ואת בנו לא תשחטו* it is not a *שחיטה ראויה*, nevertheless he is liable for *ואת בנו לא תשחטו*. See 'Thinking it over'.

¹⁸ The הגהות ה"ה amends this to read, חוץ דאע"ג (instead of ג"ח).

¹⁹ If one would (for instance steal a קרבן and be שוחט it לעורה, even though he will not be liable for 'ד' יה' since it is a שאינה ראויה, nevertheless he will be liable (and receive מלקות [or] כרת) for שחוט חוץ even though (regarding 'ד' יה') it is a שאינה ראויה. The only way that the שחוט חוץ לאו (and its punishment) can happen is if it is a שחיטה שאינה ראויה. This is the גזירת הכתוב by שחוט חוץ, and the same applies to ואתו ואת בנו.

²⁰ This means like the תשלומי ד' וה' איסור גניבה וטביחה which requires a

²¹ There is the same גזירת הכתוב (see footnote # 17).

²² Additionally, even though that one transgresses the לאוין of שחוט חוץ and ואתו בנז respectively, even though it is a ראויה שאינה שחיטה, nevertheless if this type of שחיטה was utilized in another situation (for instance ד' וה' (תשלומי ד' וה')), it is a שחיטה שאינה ראויה, and is not a valid שחיטה, so they will not be liable (for ד' וה').

²³ רובע refers to a male animal which preformed bestiality, and a נרבע refers to a female animal which incurred

And if you will say; but why was it necessary in the last פרק of זבחים, to exclude a רובע ונרבע -

דלא מחייב משום שחוטי חוץ מדכתיב²⁴ ואל פתח אהל כולי -

That one is not liable for שחוטֵי חוץ if it was performed with a רובע or גרבע, **since it is written, ‘and to the opening of אֹהֶל etc.** he did not bring it’ -

תיפוק ליה דשחיטה שאין ראויה²⁵ היא מחמת איסור אחר²⁶ -

Let us derive that there is no שחוטי חוץ by רובע ונרבע, **since it is a שאינה ראויה** **on account of another prohibition;**²⁷ not the prohibition of שחוטי חוץ, but rather the prohibition of offering a רובע ונרבע as a קרבן –

תוספות rejects a possible answer:

ודוחק לומר דלרבנן איצטריך קרא²⁸ ולא לרבי שמעון²⁹ -

And it is difficult to say that the פסוק (ואל פתח אוהל) is necessary only according to the רבנן (who maintain שחיטה שמה שחיטה ראויה), but not according to ר"ש (who maintains שחיטה שחיטה ראויה לא שמה שחיטה) –

תוספות offers another possible answer:

ויש שהיו רוצים לתרץ דאף על גב דבעלמא ילפינן מוטבוח טבח והכן³⁰ -

And there are those who wanted to answer that even though generally
 (whenever we require שחיטה) **we derive from שבתה טבה והכן** that a שחיטה ראויה is

²⁴ The פסוק (in ויקרא [אחרי] יז ג-ד) regarding שחוט חוץ reads, ד וְאֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא, אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׁוֹר וְגו'. We derive that only animals which could have been brought as a קרבן by the פתח אוהל מועד, is there an issue of חוץ שחוט; however, an animal which could not be brought as a קרבן (like a רובע or נרבע [see footnote # 22]), there is no איסור of שחוט חוץ.

²⁵ They cannot be eaten because they are a רובע ונרבע (see קדושין נז, ב).

²⁶ שחיטה ראויה means to exclude that we do not mean that it is a שחיטה שאינה ראויה, since it is שחוט חוץ; this cannot be, as שחיטה just explained that there is a גזירה"כ that the שחיטה of שחוט חוץ (and אותו ואת בנו) is considered a שחיטה ראויה regarding the transgression of those איסורים; however here there is the additional איסור רובע ונרבע.

²⁷ *guzing and the following cases* (see also *Shema* 1:1, *Shema* 1:2, *Shema* 1:3, *Shema* 1:4, *Shema* 1:5, *Shema* 1:6, *Shema* 1:7, *Shema* 1:8, *Shema* 1:9, *Shema* 1:10, *Shema* 1:11, *Shema* 1:12, *Shema* 1:13, *Shema* 1:14, *Shema* 1:15, *Shema* 1:16, *Shema* 1:17, *Shema* 1:18, *Shema* 1:19, *Shema* 1:20, *Shema* 1:21, *Shema* 1:22, *Shema* 1:23, *Shema* 1:24, *Shema* 1:25, *Shema* 1:26, *Shema* 1:27, *Shema* 1:28, *Shema* 1:29, *Shema* 1:30, *Shema* 1:31, *Shema* 1:32, *Shema* 1:33, *Shema* 1:34, *Shema* 1:35, *Shema* 1:36, *Shema* 1:37, *Shema* 1:38, *Shema* 1:39, *Shema* 1:40, *Shema* 1:41, *Shema* 1:42, *Shema* 1:43, *Shema* 1:44, *Shema* 1:45, *Shema* 1:46, *Shema* 1:47, *Shema* 1:48, *Shema* 1:49, *Shema* 1:50, *Shema* 1:51, *Shema* 1:52, *Shema* 1:53, *Shema* 1:54, *Shema* 1:55, *Shema* 1:56, *Shema* 1:57, *Shema* 1:58, *Shema* 1:59, *Shema* 1:60, *Shema* 1:61, *Shema* 1:62, *Shema* 1:63, *Shema* 1:64, *Shema* 1:65, *Shema* 1:66, *Shema* 1:67, *Shema* 1:68, *Shema* 1:69, *Shema* 1:70, *Shema* 1:71, *Shema* 1:72, *Shema* 1:73, *Shema* 1:74, *Shema* 1:75, *Shema* 1:76, *Shema* 1:77, *Shema* 1:78, *Shema* 1:79, *Shema* 1:80, *Shema* 1:81, *Shema* 1:82, *Shema* 1:83, *Shema* 1:84, *Shema* 1:85, *Shema* 1:86, *Shema* 1:87, *Shema* 1:88, *Shema* 1:89, *Shema* 1:90, *Shema* 1:91, *Shema* 1:92, *Shema* 1:93, *Shema* 1:94, *Shema* 1:95, *Shema* 1:96, *Shema* 1:97, *Shema* 1:98, *Shema* 1:99, *Shema* 1:100, *Shema* 1:101, *Shema* 1:102, *Shema* 1:103, *Shema* 1:104, *Shema* 1:105, *Shema* 1:106, *Shema* 1:107, *Shema* 1:108, *Shema* 1:109, *Shema* 1:110, *Shema* 1:111, *Shema* 1:112, *Shema* 1:113, *Shema* 1:114, *Shema* 1:115, *Shema* 1:116, *Shema* 1:117, *Shema* 1:118, *Shema* 1:119, *Shema* 1:120, *Shema* 1:121, *Shema* 1:122, *Shema* 1:123, *Shema* 1:124, *Shema* 1:125, *Shema* 1:126, *Shema* 1:127, *Shema* 1:128, *Shema* 1:129, *Shema* 1:130, *Shema* 1:131, *Shema* 1:132, *Shema* 1:133, *Shema* 1:134, *Shema* 1:135, *Shema* 1:136, *Shema* 1:137, *Shema* 1:138, *Shema* 1:139, *Shema* 1:140, *Shema* 1:141, *Shema* 1:142, *Shema* 1:143, *Shema* 1:144, *Shema* 1:145, *Shema* 1:146, *Shema* 1:147, *Shema* 1:148, *Shema* 1:149, *Shema* 1:150, *Shema* 1:151, *Shema* 1:152, *Shema* 1:153, *Shema* 1:154, *Shema* 1:155, *Shema* 1:156, *Shema* 1:157, *Shema* 1:158, *Shema* 1:159, *Shema* 1:160, *Shema* 1:161, *Shema* 1:162, *Shema* 1:163, *Shema* 1:164, *Shema* 1:165, *Shema* 1:166, *Shema* 1:167, *Shema* 1:168, *Shema* 1:169, *Shema* 1:170, *Shema* 1:171, *Shema* 1:172, *Shema* 1:173, *Shema* 1:174, *Shema* 1:175, *Shema* 1:176, *Shema* 1:177, *Shema* 1:178, *Shema* 1:179, *Shema* 1:180, *Shema* 1:181, *Shema* 1:182, *Shema* 1:183, *Shema* 1:184, *Shema* 1:185, *Shema* 1:186, *Shema* 1:187, *Shema* 1:188, *Shema* 1:189, *Shema* 1:190, *Shema* 1:191, *Shema* 1:192, *Shema* 1:193, *Shema* 1:194, *Shema* 1:195, *Shema* 1:196, *Shema* 1:197, *Shema* 1:198, *Shema* 1:199, *Shema* 1:200, *Shema* 1:201, *Shema* 1:202, *Shema* 1:203, *Shema* 1:204, *Shema* 1:205, *Shema* 1:206, *Shema* 1:207, *Shema* 1:208, *Shema* 1:209, *Shema* 1:210, *Shema* 1:211, *Shema* 1:212, *Shema* 1:213, *Shema* 1:214, *Shema* 1:215, *Shema* 1:216, *Shema* 1:217, *Shema* 1:218, *Shema* 1:219, *Shema* 1:220, *Shema* 1:221, *Shema* 1:222, *Shema* 1:223, *Shema* 1:224, *Shema* 1:225, *Shema* 1:226, *Shema* 1:227, *Shema* 1:228, *Shema* 1:229, *Shema* 1:230, *Shema* 1:231, *Shema* 1:232, *Shema* 1:233, *Shema* 1:234, *Shema* 1:235, *Shema* 1:236, *Shema* 1:237, *Shema* 1:238, *Shema* 1:239, *Shema* 1:240, *Shema* 1:241, *Shema* 1:242, *Shema* 1:243, *Shema* 1:244, *Shema* 1:245, *Shema* 1:246, *Shema* 1:247, *Shema* 1:248, *Shema* 1:249, *Shema* 1:250, *Shema* 1:251, *Shema* 1:252, *Shema* 1:253, *Shema* 1:254, *Shema* 1:255, *Shema* 1:256, *Shema* 1:257, *Shema* 1:258, *Shema* 1:259, *Shema* 1:260, *Shema* 1:261, *Shema* 1:262, *Shema* 1:263, *Shema* 1:264, *Shema* 1:265, *Shema* 1:266, *Shema* 1:267, *Shema* 1:268, *Shema* 1:269, *Shema* 1:270, *Shema* 1:271, *Shema* 1:272, *Shema* 1:273, *Shema* 1:274, *Shema* 1:275, *Shema* 1:276, *Shema* 1:277, *Shema* 1:278, *Shema*

²⁸ Since the רבנן maintain שחטתה שאינה ראויה שמה שחטתה שחטתה שחטתה, the fact that it is רובע וגרבע, and it is a שחטתה שאינה ראויה, would not prevent one from being עובר חוץ על עובר. Therefore, we need the פסוק 'וגו' פסוק.

²⁹ See the משנה there (beginning on ק"ב, which states, **כל שאין ראוי**, רובע והנרבע וכו' שהקריבן בחזק פטור שנאמר לפני משכן ה' כל שאין ראוי, לבא לפני משכן ה' אין חייבין עליו. בעלי מומין בין בעלי מומין קבועין בין בעלי מומין עוברין שהקריבן בחזק פטור, ר"ש אומר בעלי מומין קבועין פטור בעלי מומין עוברין חייב בלא תעשה. We see that ר"ש argues in the case of בעלי מומין, but he does not argue in the case of רובע ונרבע; indicating that he agrees to the ת"ק that the פטור of רובע ונרבע is from the פסוק, but not because it is a שחיטה שאינה ראויה. Therefore, this answer is a דוחק.

³⁰ See שחיטה ראויה concerning the meal יוסף was preparing for his brothers, which presumably was a שחיטה ראויה.

required, however -

בשחוט חוץ גופיה סברא הוא דילפינן מגופייהו³¹ -

Regarding שחוט חוץ itself it is logical that we derive it from שחוט חוץ, which is a שחיטה שאינה ראויה -

rejects this answer:

ואין נראה לרבינו יצחק דאם כן שוחט טריפה³² חולין בעזרה³³ אמאי מתיר רבי שמעון בהנאה -
And this answer does not appear to the ר"י, to be correct, for if indeed it is so (that שוחט a why does ר"ש permit to derive benefit from one who is שוחט a animal in the עזרה; he states this -

בסוף פרק ב' דקדושין (דף נח,א ושם) ובכיסוי הדם (חולין דף פה,ב ושם) -

In the end of the second פרק of מסכת קדושין and in פרק כיסוי הדם, and the reason it is מותר בהנאה, is -

משום דהוא שחיטה שאינה ראויה -

Because it is a שחיטה שאינה ראויה, for it is a טריפה; the question on this ruling is -

נילף מגופה דלעולם שחיטת חולין בעזרה שחיטה שאין ראויה היא³⁵ -

Let him derive it from שחיטת חולין בעזרה itself, which is always a שחיטה שאינה - ראויה

דקסבר רבי שמעון חולין שנשחטו בעזרה דאורייתא -

אסור מדאורייתא is חולין שנשחטו בעזרה ר"ש maintains since

אלא משום דאפילו הכי בעינן שלא יהא בה פסול³⁶ אחר:

³¹ in his question argues that if one is שוחט a קרבן outside the עזרה he should not be חייב, since it is a שחיטה שאינה ראויה. The answer given here is that since every שחוט חוץ is a שחיטה שאינה ראויה and nevertheless one is חייב for שחוט חוץ with a שחיטה שאינה ראויה, it is not logical that by a שחיטה שאינה ראויה one should be פטור because it is a שחיטה שאינה ראויה, since the whole איסור of שחוט חוץ is only by שחיטה שאינה ראויה. These רוצים לתרץ, may agree with the premise in footnote # 22 that ש"ח and או"ב when they combine with other situations (like תשלומי ד' וה' are considered שחיטה שאינה ראויה, however they disagree with footnote # 27, which maintains that other פסולים (like ר"ג) would prevent the שחיטה שאינה ראויה, since they are a different kind of שחיטה שאינה ראויה.

³² An animal which is a טריפה is a שחיטה שאינה ראויה.

³³ חולין which was slaughtered in the עזרה is אסור בהנאה. However, since it was a שחיטת טריפה, it is a שחיטה שאינה ראויה, therefore it is not considered שחיטה שאינה ראויה בעזרה.

³⁴ We have just concluded in cases where the basic איסור is by שחיטה שאינה ראויה (like שחוט חוץ), we do not require a איסור, for any ancillary שחיטות (like being שוחט בחוץ or שוחט בהנאה), to transgress that איסור.

³⁵ Every שחיטת חולין בעזרה is by definition a שחיטה שאינה ראויה and nevertheless it is אסור, so following the logic of the (see footnote # 31), we do not require that the שחיטה of the טריפה should be a שחיטה שאינה ראויה (since this שחיטה was שחיטה שאינה ראויה), so why should it be אסור, since we do not require a שחיטה שאינה ראויה by any שחיטה associated with שחיטה שאינה ראויה (just as they maintain that we do not need a שחיטה שאינה ראויה by ש"ח, even if it is another kind of שחיטה שאינה ראויה).

³⁶ Even though regarding שחיטה שאינה ראויה we do not require a איסור טריפה, but regarding the איסור טריפה we do require a איסור. חולין שנשחטו בעזרה is not a שחיטה שאינה ראויה, therefore it is not considered שחיטה שאינה ראויה. The same should apply by שחוט חוץ of שחיטה שאינה ראויה that שחיטת חולין בעזרה is not a שחיטה שאינה ראויה, and therefore one cannot be שוחט חוץ by שחיטה שאינה ראויה.

Rather this proves that **nevertheless we require that there should not be another disqualifier.**

Summary

The שחיטה of a קרבן is a שחיטה ראויה if the דם was נזרק. The שחיטה of שחוט חוץ (and ש"ח and ש"ח) even though they are considered like a שחיטה ראויה (regarding ש"ח and ש"ח), nevertheless regarding other issues (like ד' וה' it is considered a שחיטה שאינה ראויה.

Thinking it over.

How are we to understand that on one hand תוספות argues that since the לאו of אותו applies to קדשים (even though it is basically a שחיטה שאינה ראויה) that means that there is a גזירת הכתוב that one is liable for a שחיטה שאינה ראויה,³⁷ and on the other hand, according to the מ"ד התראת ספק לא שמה התראה, one would never receive מלקות by גזירה"כ,³⁸ but what happened with the גזירה"כ?

---

³⁷ See footnote # 17.

³⁸ See footnote # 14.